

ad C.

Afvigelsen fra det for Tiden bestaaende Forhold mellem Staten og Teatret markeres derved, at *Rigsdagen ikke længer opstiller noget Budget* for Teatrets aarlige Drift, men nøjes med at give et *fast aarlagt Tilskud*.

Der er ingen Tvivl om, at Ophævelsen af dette aarlige Budget, som Ministeren forelægger og Rigsdagen sanktionerer, vil være en *stor Vinding*.

Budgettets
Ophævelse
en Vinding.

Thi for det første er alle — saavel Minister som Rigsdag og Teaterbestyrelse — vel vidende om, at det opstillede Budget ikke kan overholdes, at saavel Udgiftssiden i høj Grad overskrides, som at Indtægtssidens Krav ikke fyldestgøres, at, med andre Ord, den hele vidtløftigt udregnede Balance er en ren Formsag. Men naar en Drift saaledes iværksættes paa et Grundlag, der officielt sanktioneres som reelt, skønt alle rette vedkommende ere enige om dets Urealitet, kan det let hælde, at Driftens Ledelse faar over sig et Præg af Løshed, af Utilforladelighed, af Uduelighed, som avler Mistillid til den og Misfornøjelse med den i vide Kredse. Og heraf følger atter, at Institutionen ofte bliver Genstand for et uretfærdigt Omdømme, der skader dens Prestige. Et fast aarligt Tilskud vilde fæstne Driftens Grundlag og regulere Bestyrelsens Dispositioner, samtidig med at den nye Ordning, hvor Begrebet „Tilskud“ afløste Begrebet „Underskud“, vilde berøve den offentlige Mening et Vaaben, der kun altfor ofte har skaffet Angriberen en let købt Sejr over Teatret.

for Teatret
udadtil.

for Teatret
indadtil.

Dernæst vilde Ophævelsen af Budgettet medføre den Fordel, at Rigsdagen ikke længere ved Fastsættelsen af en bestemt Sum for visse, meget vigtige Konti (f. Eks. Gagekontoen) middelbart kom til at indvirke paa Teatrets Ledelse, og ikke sjældent i hæmmende Retning, da Bestyrelsen jo paa Grund af de faste Konti er bunden i sine Planer og saaledes ofte ser sig ude af Stand til at slutte de Engagementer, der baade kunstnerisk og pekuniært kunde blive af stor Betydning for Teatret.

Overhovedet vilde den Omstændighed, at Bestyrelsen selv kom til at administrere Teatrets Indtægter og fik friere Hænder overfor de Vilkaar, den kunde byde Teatrets Kunstnere og Funktionærer, paa mange Maader gavne Driften. Det er en Selvfølge, at Teatrets eventuelle aarlige Fortjeneste maatte blive Teatrets Ejendom. Under den ændrede Ordnings Auspicier vilde Teatret altsaa arbejde for sig selv i mere direkte Forstand end tidligere. Dette større Selvstyre vilde skabe større Samholdsaaend. Skuespillerne vilde, naar de følte sig mere afhængige af Bestyrelsen, ogsaa føle sig mere solidariske med den og mere forpligtede overfor Teatrets Interesser.

for
Bestyrelsen.

Men ogsaa Bestyrelsens Interesser vilde under de nye Forhold falde tættere sammen med Teatrets. Spørgsmaalet om dens Forbliven eller Ikke-Forbliven vilde faa et nøjere Korrektiv end tidligere, og herigennem vilde dens Myndighed styrkes saavel ud ad til som ind ad til. Samtidig vilde det større Ansvar fremkalde større Initiativ, saa meget mere som Embedets Bevarelse, paa Grund af det faste Tilskud, i højere Grad end tidligere blev afhængig ogsaa af Bestyrelsens Omsorg for den pekuniære Side af Driften. Dens Opgave vilde blive vanskeligere, for saa vidt som den rette Anvendelse af den tilstaaede faste Subvention vilde stille større Fordringer til dens administrative Evner, men ogsaa lettere, fordi den fik større Raaderum, baade økonomisk og personligt, for Udførelsen af sine Ideer.

Fast Tilskud
paa 5 Aar.

I denne Sammenhæng bør tilføjes, at det sikkert vil vise sig praktisk, om det *faste Tilskud tilstaaes for en Aarvække*, f. Eks. 5 Aar, saaledes at ikke den enkelte Sæson er bunden til en fast Udgiftskonto, men at flere Sæsoner indbyrdes kan afstige og regulere hverandre.

Resumé.

Formen for Statens Forpligtelse overfor Nationalteatret bliver da — i kort Fremstilling: et fast pekuniært Tilskud og for saa vidt en Kontrol, som Kultusministeren kan afskedige den ligeledes af ham udnævnte Chef (Bestyrelse), saafremt denne ikke kunstnerisk og pekuniært opfylder sine Forpligtelser.

De kunstneriske Forpligtelser ville bestaa i Fremførelsen og Bevarelsen af et klassisk og nationalt Repertoire (paa alle tre Kunstarters Omraade), for hvis Opretholdelse der dog ikke bør opstilles detaillerede Regler.